

[Ole Vig Jensen]

og så give undervisningsministeriet og arbejdsmarkedets parter afgørende indflydelse på selve uddannelsernes indhold og udformning. Jeg vil i hvert fald bede ministeren om at tage det med i de videre overvejelser.

Det andet punkt, jeg ville nævne, var vedrørende finansieringen, hvor jeg efter dagens indlæg forstår, at hr. Bertel Haarder vil være i stand til at tilføre udvalget uanede mængder af ressourcer, og det tilbud vil vi bestemt tage imod.

Herudover skal jeg til ministeren komme med noget, jeg mener har et aktuelt budskab. Den gymnasieplanlægning, som er forberedt og på det nærmeste godkendt – jeg ved godt, at den ikke er fuldstændig godkendt – har jo medført bygning af mange gymnasier og forberedelse af endnu flere byggerier. Vi har set i dagens aviser, at der allerede nu er amtskommuner, der gør sig overvejelser om at standse forberedelsen af byggeri, som ellers skulle have været i gang. Jeg mener, at ministeren bør være meget opmærksom på den videre udbygning lige netop fra i dag, for det kan godt være, at vi ad den vej ikke blot kan søge at disponere rigtigt, men også at skaffe midler til at styrke den erhvervsfaglige uddannelse, det, som jeg har forstået faktisk er alles formål her i dag.

Så er der for det tredje voksenundervisningen, som jeg ikke har nået at kommentere og er nødt til at gøre kort. Jeg vil gerne i modsætning til flere andre, der har undret sig over, at ministeren havde det med i beslutningsforslaget, sige, at fra radikal side er vi tilfredse med, at der bliver mindet om, at vi samtidig med at forbedre og udbygge ungdomsuddannelserne må føle en stærk forpligtelse til at få tilvejebragt uddannelses tilbud til den voksne del af befolkningen, ikke mindst dem, som har en meget kort uddannelse bag sig.

Så til sidst en bemærkning til hr. Øllgaard, som navnlig i sit sidste indlæg bragte U 90 ind på arenaen igen. Egentlig synes jeg, at hr. Øllgaard gør sig rigelige bekymringer, eller også er det et udtryk for beskedenhed.

Sagen er jo, at hr. Øllgaard har deltaget i arbejdet, og at U 90 ikke blot består af flertalsindstillinger, men også af en række mindretalsindstillinger, og dem har jeg haft lige så stor glæde af at læse og bruge i den almindelige uddannelsespolitiske debat. Jeg opfatter U 90 som det udspil til en videre

debat, som netop også mindretalsudtalelserne er udtryk for, og dem har bl. a. hr. Øllgaard på udmærket måde formuleret sammen med andre gode folk, jeg også kunne have nævnt.

Steen Folke (VS):

Jeg vil gerne over for undervisningsministeren bekræfte det, jeg sagde som konklusion på mit indlæg om regeringens forslag, nemlig at VS har sympati for en række af de intentioner, der er nedlagt i forslaget. Alligevel bestod mit indlæg i høj grad af kritiske bemærkninger, både til enkelte punkter og til den vage udformning, som det hele havde. Jeg vil godt prøve at tydeliggøre VS' holdning, hvis den er forekommet ministeren uklar.

Jeg mener, man måske kan gribe det an på en lidt anden led, end jeg gjorde i mit første indlæg, og sige, at der i dette forslag til folketingsbeslutning er punkter af tre typer. Der er en kategori af punkter, som alle stort set er enige om. Der er en række af punkterne, som ingen bogstavelig talt har kommenteret, og som der formentlig ikke er nogen større uenighed om. Men de punkter, der er interessante, falder efter min vurdering i to dele.

På den ene side er der de punkter, som socialdemokratiet formentlig kan blive meget lidt enige med venstre om. Der tænker jeg især på nogle af elementerne i punkt 3 og punkt 5, og det er nogle punkter, jeg er overordentlig kritisk over for. Det drejer sig om en eller anden udformning af denne såkaldte ungdomsgaranti, som jo også er taget op i det forslag, venstre har fremsat, og hvor jeg ser nogle alvorlige risici i retning af, at man reelt får udhulet og undergravet nogle af de bestående uddannelser, f.eks. EFG-uddannelserne, som jeg nævnte, ved at indføre en slags kortere EFG-forløb med den hensigt at få flere sluset ind i systemet. Der er i det hele taget spørgsmålet om at lave alle disse korte kurser. Det, jeg er bange for, er, at man får lavet nogle uddannelser, som bliver alt for meget indrettet efter nogle kortsigtede erhvervsbehov, og hvor der ikke bliver tale om en egentlig sammenhængende uddannelse, som virkelig kan være med til at udvikle den pågældende.

Tilsvarende, måske nok især, punkt 5, spørgsmålet om den større fleksibilitet, hvor man altså skal kunne gå ind og ud på for-